

МИКИТА

ЖУРНАЛ ГУМОРУ І САТИРИ

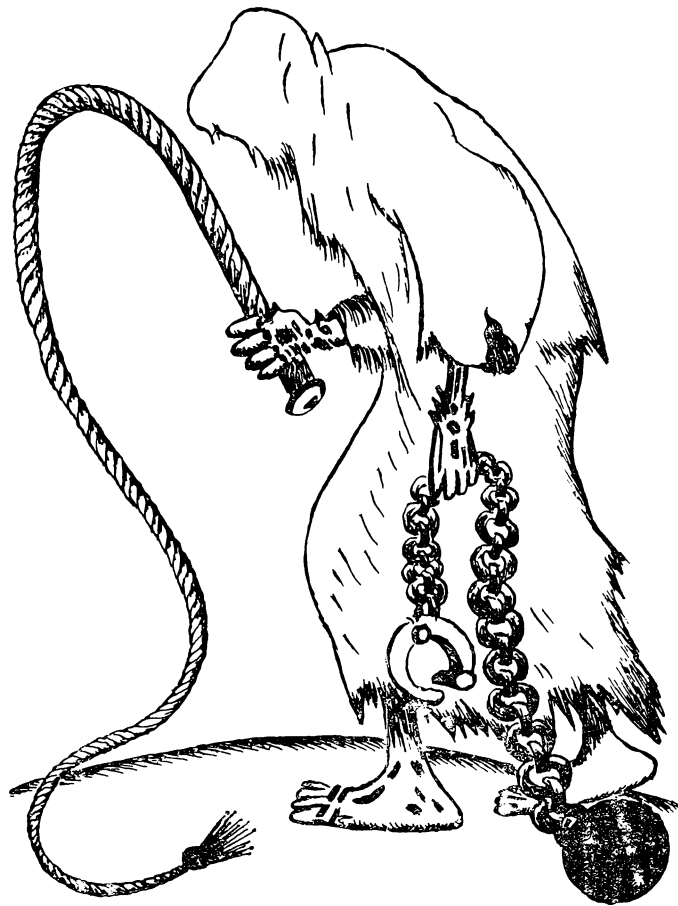
“МУКУТА” UKRAINIAN JOURNAL OF HUMOR & SATIRE

VOLUME IX. No. 50.

ЦІНА 10 ЦЕНТІВ

РІК ІХ. ЧИСЛО 50.

“МАРА КОМУНІЗМУ”

СУНЕ МАРА КОМУНІЗМУ З ДАЛЕКОГО СХОДУ,
НЕСЕ МУКИ ТА ЗАГИБІЛЬ, НЕ ОДНОМУ РОДУ.
ТОЖ ХТО ЖИВИЙ, СТАВАЙ МУРОМ, ЩОБ Ї НЕ ДАТИ,
ЗАЙТИ КРАДЬКОМ ДО НАШОЇ, СВОБІДНОЇ ХАТИ.

ЧИ ВИ ВЖЕ КУПИЛИ ДЛЯ СЕБЕ “МІШОК СМІХОВИНОК”?

“ М И К И Т А ”**ЖУРНАЛ ГУМОРУ І САТИРИ**

Ціна поодинокого числа ... 10 ц.
 Передплата на 12-ть чисел \$1.20
 Закордоном і в Канаді \$1.50

Адреса Видавця:

Eugene Berezinsky
77 East 7-th Street
New York 3. N. Y.

СКРОМНИЙ ЮВІЛЕЙ

Буває воно так, що людині по пережиттю даного віку, супружного життя, Організації чи Підприємству по даному часі існування, приятелі чи й комітетові влаштовують так звані Ювілеї, щоб ними гідно відзначити цей пережитий вік, час існування, чи й іншу подібну тим нагоду.

Нині і нам приходить ся обходити свій скромненький ювілей, а саме видання 50-го числа нашого хоч не великого об'ємом, але досить вже популярного журналіка.

Історія його існування, хоч ще коротенька, але цілком подібна до історії кожного подібного йому видання. Початки як звичайно тяжкі, тим більше, що журнал наш є від нікого залежним, тобто приватною власністю його видавця.

Перше число нашого журналу було видане за гроші одержані видавцем як гоноляр за праці для одного із наших тижневиків тут в Америці. Тобто за вірші, фейлетони, та тим подібні матеріали.

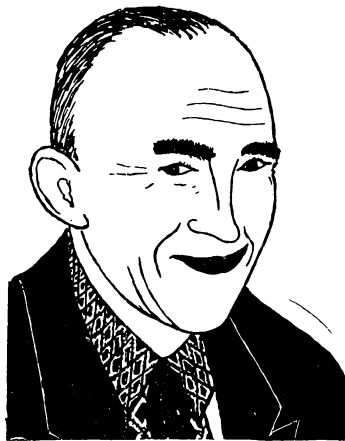
До другого і третього числа треба було дещо доложити, дальше хоч з деяким опізненням, через брак на час фондів, наш журнал без більшої перерви почав появлятися число по числі аж дотепер.

Нині, ми гордо можемо сказати, що накладом наш журнал вже більший чим декотрі більше літературні, партійні а навіть і організаційні видання, та вважаємо за відповідне зазначити, що все те тільки завдяки помочі людей доброї волі, котрим наші подяки знай-

дете друкованими майже в кожному числі нашого журналу.

Як з випуском першого числа нашим бажанням було не тільки вдержати його, але і побільшити його наклад, що нам і вдалося зробити, так з випуском оцего 50-го числа звертаємося до всіх Вас з проханням допомогти нам подвоїти його, тобто щоби кожний із Вас був так добрий та приєднав для нашого журналу лише одного нового передплатника, що буде вашим найкращим ювілейним дарунком для нього, та доказом Вашої прихильности до нас і нашого видавництва.

З своєї сторони, щоб гідно відзначити оцей скромненький ювілей, кожному, хто пришле свою передплату на 25-ть чисел наперед, ми вишлемо в дарунку дуже веселу книжечку пера нашого видавця п. н. „Мішок Сміховинок“ без жадної доплати.

П'ЯТДЕСЯТИЙ РАЗ

Нині п'ятдесятий раз Я друзі мої для вас Журнал редагую. І рішився, що всім вам Принагідно, ближче сам Представитись попробую

А що знимки я не мав,
 В дзеркалі відрисував
 Свою власну пику,
 Щоб Ви бачити могли
 Що я маю вже таки
 Лисину велику.

Багато я вже горшків
 Каші, в життю своїм з'їв
 Нераз й не смачної,

Нераз мене на бас брали
 Нераз вже й критикували
 І без просьби мої.

Однак я тим не журюся
 З доброї критики вчуса
 Зайву в кіш кидаю,
 І так число по числі
 Я для вас мої друзі,
 Редагую як лиш знаю.

*Евген Березинський***„ Т А Р А П А Т И ”**

Двоє наших землячків, галичан, діставшись по довгому скитанні на вільну, повну всяких можливостей землю Вашингтона, підробившись троха та заощадивши дещо грошей, маючи за собою деякий торговельний досвід, рішились пробувати щастя, та відчинити якесь своє підприємство.

Довго вони роздумували над тим, шукали відповідного місця в замешкалій своїми дільниця, і врешті їм пощастило. Знайшли гарне приміщення, відновили, відмалювали його, а коли все вже було готове, дали оголошення в пресі, що того і того дня, відчиняється в самому серці нашого скупчення, першу крамницю мужьського, дамьського а навіть і діточого взуття.

Правда, наші як звичайно лікаві, приходили під виставові вікна, оглядали фасон, та найбільше дивилися на маленькі білі карточки з ціною.

Не одну шпальту можна було б списати, коли б тільки частину підслуханих розмов хотів би я вам передати, бо нашим купити щось у свого то ще тяжче чим коневі на фортеп'яні польонеза відограти. Пригадую собі, коли отного вечора два наші мудрагелі зупинились перед виставовим вікном, оглядаючи кожний черевик зо всіх боків, почали:

— Та вони хіба, можуть пробувати старих емігрантів дурити, але не мене! я такі самі черевики на Орчард Стріті за половину тої ціни куплю!

— Свята правда, — додав другий — закупили десь на ліцитації прокинене якоюсь великою компанією замовлення, казали витиснути на них на-

зву своєї фірми і то ще так хитро підбраної, щоб стягнути на себе увагу кожного, хто тільки дорожить своїм, щастя, що ще тільки національного гербу на підшвах не витиснули, думають на нашій шкірі доробитися?

Подібних співрозмовників було не мало, але траплялись й такі, що заходили в крамницю, оглядали товар та й з порожніми руками не всі з неї виходили.

Продавці-власителі, чмененько, по фаховому старались гостей обслужити, міряли ноги, допасовували, нераз навіть десять інших пар казали гостям пробувати, щоб тільки придбати для себе покупця.

Та як каже пословиця „Де чорт штуки не втне, там бабу пошле“. Помимо всього злого, на яке тільки злобні людські язика можуть спромогтися, ті, що були вдоволені обслугою, та якістю взуття, переказували це другим, а ці з цікавості почали також туди заходити, як от хочби і наша Пані Грубоніжка, котра стала не тільки спонуюкою для мене написати оці рядки, але і здається чи не заразом і амбасадоркою хитрого чортівського діла.

Коли зайшла вона в крамницю, було в ній вже других дві жінки, котрих наші землячки старались обслужити, і тому попросили її подождати хвилинку чим спораються з першими покупцями, нащо вона хоч і не зовсім то вдоволено, але погодилася.

Обслуживши першу клієнтку, один із них скоренько підійшов до Пані Грубоніжки і запитав:

— Чи пані подобали собі щось з виставового вікна, чи бажають побачити ще і інші крої та фасони, котрих масмо на складі?

— Та, коли маєте, прошу покажіть.

— Добре, — сказав продавець — дозвольте перше змиряти вашу ніжку, щоб знав котре число пані потрібне.

Змірявши докладно ногу, продавець кинувся по полицях, і приніс шість пар.

Пані Грубоніжка тільки подивилася поверховно і закричала на все горло:

— Що ви мені пхаєте? та це число дев'ять, а я ношу число сім!

— Але ж пані. — почав лагідно продавець, — наші прилади до міряння ніг ці самі, котрими послуговуються всі інші компанії, зрештою попробуйте черевик а переконаєтеся.

Пані Грубоніжка хоч і так з малим силуванням взула один черевик, бо як кожному відомо, що нове взуття хоч і як акуратне число, все-ж таки на початках троха затісне, заголосила:

— Панове! коли мені потрібно буде човен, то я знаю, де такий купити. Мені прошу дати черевики, і то те число, о котре я прошу, а не те, що ви хочете мені продати!

— Але ж пані, — вмшався вже другий спільник, — Ми ж не маємо нічого проти того, як що пані бажають число сім, дуже радо! Ми тільки стараємося допасувати взуття, щобби покупці не жалувались потім, що в купленому у нас взутті не можна ходити.

По тих словах сам підійшов до полиць, та вибрав точнісінько такі самі черевики, як ті, що Пані Грубоніжка пробувала, тільки що число сім.

Щоби поставити на своєму Пані Грубоніжка старалась понад всі сили всадити свою, таки менше 9-ть ногу, в два числа менші черевики. Сопіла мов льокомотива тягуча за собою сто тяжко навантажених вагонів. Червоніла мов бурак, а котячийся з чола піт поточком спливав на її біленьку мов сніг аksamитову блузку, оставляючи по ній довжезні мов батоги пасмуги.

Коли б не те, що черевички були без закаблуків, то хто знав, що було б з того всього вийшло, а так Пані Грубоніжка якось всунула в черевичок свою лабу, тобто тільки пальці, бо пята осталась таки своїх два числа поза обцасом.

— А бачите! — сказала вона ослабленим з пересилування голосом. — Я ж вам каза-

ла, що мені треба число сім.

По тих словах піднялась із крісла, щоби подивитись до дзеркала, як це звичайно жінки при закупі черевик роблять, та тільки вступила два кроки, тонесенький обцас під 190 фунтовим тягарем подався і Пані Грубоніжка повалилась колодою на діл.

Заклопотані наші спільники миттю підняли з долівки упавшу, посадили на крісло, а переломаний посередній черевичок стягнули з посинілої вже від тиснення ноги.

Коли Пані Грубоніжка опритомніла, та випила подапу їй шклянку холодної води, підскочила мов скажена собака:

— Панове! цього забагато! не думайте, що вам плазом це перейде, обдурюєте нарід як можете, пхаєте таке дрантя, що зараз під ногами розлазиться! Я справу віддаю до адвоката!

По тих словах натягнула свій старий черевик, та кулею вилетіла з крамниці. Оба спільники довго ще стояли, та оглядали переломаний черевичок, а врешті один із них сумним тоном озвався:

— От тобі Грицю книш, зайшла біда у Карпати й лишила лиш . . . тарапати.

Гриць Сверлик

МУРИНСЬКА КАЗКА

або

Хто більше з'їсть.

Слон сперечався з козою, хто з них може більше з'їсти. Звернулися в тій справі до лева, щоб їх розсудив. Лев сказав:

— Завтра рано виходіть на поле й їжте траву. Хто більше з'їсть, той буде жити між людьми, а хто менше, той буде боятися людей і буде утікати від них.

Рано вийшли слон і коза в поле та почали щипати траву. Вечером відвів їх лев під скелю спочити. Слон дримас, а коза все крутиться та вертиться, а потім стала пережовувати.

— Що ти їш? — дивується слон.

— О, я їм скалу — сказала

коза. — Коли її всю з'їм, тоді до тебе візьмуся.

Почув це слон, скочив зі свого леговиська і почав утікати.

Від того часу коза живе між людьми, а слон боїться людини та й утікає від неї.

ПРОФЕСОРСЬКА РОЗГУБЛЕНІСТЬ

Якось їхав професор Забутьковський поїздом і ніяк не міг знайти квитка, щоб показати його кондукторові.

— То нічого, — каже кондуктор — покажете, як буду назад вертатись.

Але і пізніше професор Забутьковський продовжував шукати за квитком.

— Не турбуйтеся, — заспокоював професора кондуктор, — я переконаний, що ви мали квиток.

— Ви думаєте, що це дрібниця, — відповів професор. — мені квиток обов'язково потрібний, бо я не можу пригадати, куди я їду.

СМІШНИЙ БАТЬКО

*Раз синок цікавий
батька запитався:*

*— А звідки татусю
я на світі взявся?*

*Батько усміхнувшись
каже: — Любий сину.*

*Тебе приніс бузько
як кожну дитину!*

*— Смішині ви татусю,
синожок озвався.*

*Що таке встругнете
я й не сподівався.*

*Бо на зиму бузьки
в вирій відлітають,
А матері дітей,
й серед зими мають.*

Ебер

ПЕРЕПИСКА РЕДАКЦІЇ

Т. П. Вілімантік Конн. Вашому сусідові здавалося, що коли ми містимо жарти в журналі, то і листи наші також треба брати за жарт, але як бачите то він помилився, бо ми таки стримали висилку нашого журналу на його адресу. Щиро дякуємо Вам за відновлення своєї передплати аж на 25-ть чисел наперед. Цікаво, хто другий піде за Вами?

О. В. Неварк Н. ДЖ. Ваші „Пльотки Беззубої Цьотки“ замасні до нашого журналу, вони краще надаються до партійного органу. Ми друкуємо безсторонний, здоровий гумор, і Вам та вашій Цьотці радимо такого придержуватись.

К. К-а Байон Н. ДЖ. Пишете, що знаєте, що в Америці можна все старе барахло, як хатню обстановку, убрання, авто та тим подібні речі продати, але не знаєте чи можна де в Америці продати стару тещу?

Вдайтеся за порадою до „Українського Господарника“ або до Союзу Українських Купців і Промисловців. Ми торгівлею не займаємося.

З. Г. Дірборн Міш. Радіємо, що охрестили свого першого сінка іменем „Микита“, але чи зате наш Микита оставить в спадщині вашому Микитові своє редакторське крісло, не гварантуємо, бо воно вже дуже старе, пора була вже давно його викинути, але на нове ще фондів у нас немає.

Г. К. Торонто. Жалуйтеся, що ваш сусід назвав вас „дурним биком“ і питаєте, чи можна його за те до суду подати?

На відповідь мусяте троха підждати, вкортці наш Микита буде особисто в Торонті та постаріється Вас відвідати, і напевно скаже Вам, чи Ваш сусід мав рацію, чи ні. Одначе

задалегідь радимо Вам з такою справою до суду не вдаватись, бо і там можна часто не одного дурного бика стрінати.

А. Ж. Ванкувер. Тішимося, що Вам подобався „Мішок Сміховинок“, на запит, коли видамо інші праці того ж автора, не можемо зараз нічого конкретного сказати. Одначе, будьте певні, що як скоро тільки розійдеться „Мішок Сміховинок“, так вкортці можете сподіватись інших, нових видань.

КОЛЮЧКИ

Коли б всі ті, що думають, що всі розуми поїли, вже на решті схаменулись, та й хвості присіли. Може б люди троха більше горнулись до свого, а так через них нікчемних, брак в нас не одного.

Бо ті, будьто б розумніші, все друг вгору носа, та на людей пересічних, дивляться з укуса. А ті знова бачучи те, не мають охоти, часто навіть і до дуже важної роботи.

НЕ ЗАШКОДИТЬ

З приводу „розвінчання“ Сталіна кружляє серед населення поневолених Москвою народів такий дотеп:

Жданов каже в пеклі до Сталіна:

— Йосиф Вісаріонович! Від тебе відреклися тепер усі твої соратники і навіть усі твої портрети й пам'ятники нищать...

На те Сталін відповів:

— Дурниця! Наскільки мені відома московська філософія й комуністична діалектика, то за 20 років мене наново регабілітують!

ПОРАДИ КУПЦЯ

Старий купець повчас своїх дітей:

— Пам'ятайте дітоньки, що купець мусять посідати дві основні прикмети характеру: чесність і мудрість.

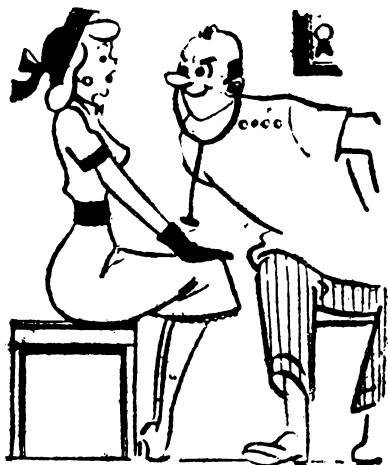
— А що таке чесність?

— Він мусять завжди дотримувати слово, яке дав.

— А що мудрість?

— Ніколи не давати нікому слова.

ЦЕ ЗАЛЕЖИТЬ

Дівчина перед операцією сліпої кишки

— Пане докторе, чи по операції буде видно близну?

— Це залежить від вас пані, — відповів лікар.

НА ПРОХОДІ

Раз на проході весною не питаєте лиш котрою. Я свідком цього не був лиш від приятеля чув.

Пан з панею молодою чепурною й гарненькою. За щось дуже сперечався а нарешті й запитався:

— Чи ти може вже забула, що у церкві присягнула, Мені вірність аж до смерти, Чи думала, що це жарти?

— Ні, — жіночка відповіла, що ж мала тоді зробити, При престолі щось іншого не годилось говорити!

оКо.

КОНСОЛІДАЦІЙНА РОЗМОВА

Зійшлося два представники, двох противних собі політичних партій, щоб переговорити справу консолідації.

Вибрали нейтральний льокаль — цациональну бару. Сіли і мовчать, не знають з чого починати.

Випили по чарці, — мовчать. Випили другу, третю і все ще мовчать.

Перший думає: „Він нічого не говорить, бо певно чекає, щоб я починав. А потім напи-

ше в газеті, що ми перші просилися”.

Другий так само думає і чекає, щоб почав перший.

Випили ще, Мовчать. Аж врешті перший не видержав і відкашляв.

Другий скористав з того і питається:

— Що ви кажете?

— Я нічого не кажу? — відзивається перший.

— Аво, кажете!

— Та кажу, що нічого не кажу.

— Значить кажете...

— Що кажу? — питає дальше перший

— Як кажете, що не кажете, то кажете.

— Як кажу, що не кажу, то таки хіба, що не кажу.

— Як не кажете, коли кажете.

— Не кажіть!

— Що не казати?

— Що я щось кажу.

— Або я кажу?!

— Ви кажете!

— Та то ви кажете, що я кажу, що ви щось кажете.

— Як я кажу, що ви кажете, то кажу, що кажете, що я кажу, що не кажете.

— А ви таки кажете, що нічого не кажете?

— Я кажу, що не кажу, то не кажу.

Другий підвівся з-за бари:

— Ну, як так кажете, що не кажете, то нема що з вами говорити!

На тому закінчилась розмова двох представників противних собі партій у справах консолідації.

А як на другий день пішла вістка по місті, що ведуться якісь переговори обох партій, то обі партії заявили, що це не відповідає правді. Ніяких розмов не було!

Я теж думаю, що не було.

За КОМАР-ем.

ДИТЯЧА ЛОГІКА

Малого Микольця питаються, чи він, як виросте, ожениється з Марусею, — донечкою їхніх сусідів.

— Я оженився б, — каже Микольцо, — але це неможливе.

— Чому неможливе?

— Бо женитися можна тільки з родиною! Тато оженився з мамою, дід з бабцею, вуйко з тетою...

МОСКВІ В АЛЬБОМ

І знова ти, Москво хитра інший халат надягнула, Бутьто б стала, нова, інша а то така, як все була. Хоч Сталіна „розвінчали” твої, безбачечні діти, Так це на те, щоби тільки людям очі замилити.

Однак штука їм не вдається бо слова їх мов полова, Кожний знає, що ти Москво зо всіх сторін однакова. На брехні ти збудована і брехнею ти покрита, Та лиш брехню розсіваєш по усіх сторонах світа.

Кажеш, в тебе рівні права, воля, свобода, достатки, А тим часом дехто навіть лишився тепер без грядки. Колись були в господаря комора, шпихлір, стодола, А нині він й вся родина ходить голодна і гола.

Бо ні лену, ні конопель немає де засівати, Ні полотна де купити ні грошей також де взяти. То ж не брешти Москво хитра віддай людям що забрала Щоб колись, як суд настане ти, в кайданах не стогнала.

А ви, нові володарі... бажаючи собі слави, Звільніть народи з неволи не робіть із уст холяви. Щоб не мусіли нащадки закривати, як ви нині, Слідів ганьби, розбійництва по сатрапові Сталіні.

І знова ти, Москво хитра інший халат надягнула, Та доказом твої діла, що ти така, як все була.

І по ділах, а не словах
судять тебе нині люди,
І які діла, така й колись
і заплаата тобі буде.

Ебер

ВІДРУБАВ

Здоровенькі були Тимку
вгера гує я у шинку,
Що ви взялись будувати
для себе хату нову?

Тимко тільки усміхнувся
і так йому відрубав.
— Або ж ви базили Гнате
щоб хтось стару будував?
Ебер.

ПЕС І ПРИПИС

Старша пані сіла з пудлем
до трамваю і просить про квиток.

— Для пса мусить бути та-
кож окремий квиток — по-
яснює кондуктор.

Пані просить дати їй дитя-
чий.

— Ні, прошу пані, пси пла-
тять як дорослі. Я маю свої
приписи, а пес є псом, — на-
стоював кондуктор.

Пані з тяжким віддихом
платить другий квиток і каже:

— Але тепер мій Брисьо
має повні права пасажира!

— Очевидно прошу пані, він
навіть має право на сидяче
місце — ствердив кондуктор,
— тільки ніг не може держати
на сидженні, бо це пасажирам
не є дозволене.

ЖАРТУЮ Й СМІЮСЯ

На дворі падав дощ
А я варила борщ,
Як до мене загостив
І гелменько попросив:

— Дай, голубонько, дай,
На колись не відкладай,
Бо „Микита” молодець
Принесе журбі кінець!

А я стала та й гадаю...
Як не дати, коли маю
Доляр й двадцять в кишені,
І повірте мені, нині,
Нічим більше не журюся
А жартую і сміюся!

Г. С. з Клівеланду

ПОСТУП ТЕХНІКИ

До Москви вернулась експе-
диція з полярних околиць.

— Там така нужда, що меш-
канці цих околиць ідять з го-
лоду воскові свічки, — каже
провідник у своєму звідом-
ленні.

На те відгукується міністер
промисловости:

— Ну, а що вони будуть
їсти, як за пляном нової п'яти-
летки там мають запровадити
електричне світло?

В МІСЬКІЙ ЛІКАРНІ

Нагороджений орденом кол-
госпник Михайлів з колгоспу
„Червона Рубашка” приїхав
до Львова. Зайшов до міської
лікарні й питає:

— Де тут є клініка для не-
дуг очей і вуха?

— Такої нема, — каже чер-
говий лікар, — це є дві окре-
мі клініки!

— Хай буде і так, мені все
одно, — каже орденносець, —
я піду до обох.

— Чи маєте пильну справу?
— питає дальше лікар.

— Так, щось сталося зі
мною: нічого не бачу з того,
про що постійно чую!

„ВИГОВОРИВСЯ”

Степан Зацофаній нале-
жить до тих, що ще в час пер-
шої світової війни дались на-
поїти комуністичною дурійко-
ю і мабуть ніколи з неї не ви-
тверезяться. Щастя, що дітей
не вдалось йому задурманити,
бо підрісши по смерті матері,
котра мабуть і через него пі-
шла в сиру землю ще в досить
молодому віці, покинули його,
пішли своїм шляхом і живуть,
як годиться свободолюбним
людям.

Сам Степан, живе у двох ма-
лих кімнатах, без жадного
образа, чи і теж хреста свято-
го на стіні. Хоч батько його,
як розказують люди, головою
церковного братства в їхньо-
му селі був. Колись, кажує
його ближче знакоми, висів в
його хаті на стіні великий
портрет Сталіна, але коли тут
почалась нагінка за червони-
ми, так він його зняв.

Свят жадних не признає, а
тих, котрі обходять такі, називає
буржуазними прислужни-
ками.

Україна була для него ви-
думкою, бо він в краю не чув
про таку, на його думку він
жив в Австрії, де всі були ру-
сини, і говорили руською мо-
вою. Навіть, коли червоні кро-
вопійці для своєї користи в
Об'єднаних Націях боролись о
місце для України, не хотів
вірити, аж повірив доперва то-
ді, коли воно було вже прого-
лошене і затвержене.

Сталін в його уяві, як і ре-
шти задурманених комуністів
був наймудріший в історії
людства, ніхто не міг йому до-
рівняти. Коли нарешті чорти
рішилися і потягнули його в
заслужене царство вірив, що
Маленков, як вихованок Ста-
ліна, перебере по ньому вож-
дівство. По усуненні Мален-
кова, ломив собі голову, ко-
трий із двох, дотеперішніх
блазнів-чудаків, буде справ-
жнім намісником сатрапи Ста-
ліна.

За те, коли на 20-му Конгре-
сі Комуністичної Партії в Мо-
скві Хрущов і Булганін, про-
голосили Сталіна найбільшим
брехуном, горлорізом, грабіж-
ником, а вкінці і божевільним,
Степан сам здається чи й не
здурів. Не так давний ще во-
схвалитель наймудрішого во-
ждя, опустив голову вниз, не
показується більше до парку,
де розсівшись було на лавці,
взявши в руки друковану
українськими черенками біль-
шовицьку ганчірку, розпові-
дав про добробут не тільки в
країні пролетаріату, але і в
визволеній від ляхів Галичині.

Кілька днів тому, довелось
мені стрінити його на вулиці.

— Куди ж ви так Степане?

— питаю ввічливо — певно на „мітінг“?

— Ні, до знайомих по ділу. — відбуркнув не підносячи з хідника очей Степан, і хотів йти далі, але я скоро додав:

— А що ви на те Степане скажете, що Хрущов і Булганін про Сталіна оголосили?

— Чому мене питаєте? я ж не советський політик, а американський горожанин.

— Ого, а то від коли? — спитав я далі цікаво — та ж вам до недавна Америка буржуазією смерділа, а справжній рай на землі був лише в Советському Союзі.

— Був, і буде! — відповів вже в злості Степан.

— Та як буде, коли ж теперішні його володарі на глум змінюють устрій, а портретів Сталіна в Москві вже цілком не видно.

— Це все брехня, видумка! — крикнув вже в більшій злості Степан.

— Та як може бути брехня коли ж і більшовицька „Правда“ про це офіційно вже написала.

— А як їй хотілось раз написати брехню?

— Лише той раз? а досі що, писала вона правду?

— А вже ж! — гримнув Степан.

— Поганий з вас Степане пролетар, але цього можна було сподіватись, та все ж таки скажіть мені, що ви думаєте про Хрущова і Булганіна?

— Думаю, що вони самі брехуни, горлорізи, кровопійці і найбільші дураки, бо коли б такими не були, то про других такого не говорили б, і прийде ще день, коли і вони такого самого, як Сталін діждуться!

— Нарешті, — кажу весело я — виговорились ви Степане, шкода, що не скорше, але все-ж таки, краще воно пізно, чим ніколи.

По тих словах ми розійшлися, а вчора говорив мені сусід, що Степана в неділю в церкві бачив, ба навіть три свічки засвітив, цікаво тільки чому?

Ебер.

БОЯЗЛИВІСТЬ

Нарезена: — Чи ти вже говорив з моїм батьком?

Нарезений: — Ні, кохана, знаєш, я не маю відваги говорити йому про свої довги.

Нарезена: — Які ж то ви чоловіки всі боязливі. Батько казав, що й він не має відваги говорити з тобою про свої довги.

ПІСНЯ ДІПІСТИ

Приїхав я тут з „дзермена“ на військовім „бовті“, В старих „шусах“ без обцасів й в полатанім „ковті“.

У сорочці без „ботинів“ та в такому „геті“, Що внім було тільки „голів“ як в крайовім ситі.

Приїхав я до Нью Йорку до свого „спонзора“, „Сикс ірс“ тому, а здається що то було вчора.

В нього був я цілий „монт“ поки знайшов „дзяба“, Взяла мене до „клінінку“ таки його баба.

Як дістав я першу „пей“ купив „сут“ та й „шуси“, А оставшихсь „твонті дорялс“ ,положив до каси.

Потім знайшов собі „рума“ і лишив спонзорів, Бо хотіли за „рун енд борт“ в мене „найн“ долярів.

А я собі сам „фігір авт“ що то „моць“ платити, Що я можу цілий „вік“ за „файф даларс“ жити.

Думав куплю фляшку „мілк“ і мішок „петейтів“, Великий „бред“ і фунт „гему“ „піклів“ та й „томейтів“.

Зварю собі „смол пат“ кави куплю з тузін „ейкс“, а на „сондей“ чи й „голийдей“ який торт чи „кейкс“.

І давалось що всьо „окей“ та щоб те тримати, Треба було в моїх „румах“ ще „фриджидир“ мати.

А я того ще „дит нат нов“ і як з „ворку“ вернувся, То від „стінку“ вірти мені аж з „фіт“ я звалився.

Всьо що купив було „споїл“ „мілк“ в фляшці сквасніло, „Гем“ почорнів, а в „томейтах“ від „вормс“ аж кишіло.

Взяв я все те, позбирав й через вікно „квік“, Викинув ген на „бек ярд“ а сам з румів втік.

Але „дженітор“ це бачив і дав „капам“ знати, І я мусів на другий „дей“ всьо те позбирати.

Ще й заплатив „тен“ долярів щоб не йти на „корт“, Та й вернувся я до „румів“ такий „мед“ як чорт.

Колись я вам „мор“ напишу як буду „тайм“ мати, То ж „траюйте“ всі „Микиту“ в своїм „гавзі“ мати.

Ник Смик

ТРАГЕДІЯ

— Чому ти такий пригноблений? Чи стрінуло тебе нещастя?

— Уяви собі, я купив книжку під заголовком: „Як здобути Симпатію жінки?“, а тепер не знаю, що мені робити...

— Та звичайно, перечитай її!

— Це нічого не pomoже...

— Як-то? — питається цікаво співбесідник.

— Подумай. В книжці є порада, щоб взяти дівчину за руку та, дивлячись їй в очі сказати: „Ганусю, я хочу з тобою женитися.“

— Зроби так!

— Але, ця, що мені подобається, називається Оля!...

ПЕРЕЛЯКАВСЯ

— Знаєш я зустрів чоловіка зовсім подібного до тебе.

— Сподіюсь, що ти не віддав йому 20 долярів, які ти мені винен.

БЕЗ РІЗНИЦІ

Без різниці хто добра
як багато має,
Марципани їсть щодня
шампан попиває.
Як не буде веселого
„Микиги“ гитати,
Так усмішки на лиці
не буде він мати.

оЖо

ХЛОПСЬКИЙ ФІЛОСОФ

Кажуть мені куме Федю
що ви, немов відродились,
Бо курити цигаретки
вже цілком відзвичаїлись.
— Так це правда куме Луцю
тільки хожу зазнайти,
Що покищо відзвичаївсь
я лише, . . . свої курити.
Евгенко

„У С М І Ш К И“
зібрав
Евген Білецький

Господар і Швець.

Господар: — Слухайте пане майстер, ті чоботи, що ви мені зробили за місяць часу розлізлися!

Швець: — А гроші, які ви мені дали за ті чоботи, розлізлися ще того самого дня.

Треба Спішитись:

Мати: — Уважай донечко, бо сьогоднішні мужчини щораз гірші.

Доня: — Тому я і мушу спішитися мамо, щоби пізніше не дістати найгіршого.

Що Лекше.

Коло Миколи круто з грішми, — Не розумію тебе, — говорить приятель — Позв'язавши жінці робити довги? Чому не покінчиш раз з тим?

— Ну, бо бачиш, мені легше порозумітися з вірителями як з жінкою.

Докір

Жінка: — Скільки разів ти побачиш яку гарну жінку, забуваєш, що ти вже жонатий.

Чоловік: — Зовсім навпаки, я саме тоді собі пригадую.

Сократ і Подружжя

Один з учнів запитався Сократа, чи має женитися, чи ні?

— В однім і в другім випадку — відповів Сократ — будеш жалувати.

Думки Про Подружжя

Вона: — Думаю, що подружжя, забезпечує людину перед самогубством.

Він: — А я думаю, що самогубство забезпечує людину перед подружжям.

Право і Життя

Суддя: — Чи ви фабрикували фальшиві гроші?

Обвинувачений: — Так, прошу високого суду.

Суддя: — А чому ви фабрикували фальшиві гроші?

Обвинувачений: — Тому високий суде, що замало є правдивих.

Відповідь

Синочок: — Татку, як ловлять божевільних?

Тато: — Помальованими лицами, гарним убранням, та привабливою усмішкою.

Пошукування

Чоловік: — Пане комісар, я вчора доніс, що моя дружина пропала. Сьогодні хочу просити, щоби поліція перестала розшукувати за нею.

Комісар: — Чому? Вернулася вже додому?

Чоловік: — Ні, пане комісар, я тільки роздумався.

Чи Витримає

Швагер: — Бачиш Петрусю, тепер я оженився з твоєю сестрою, і заберу її до себе. Чи ти витримаєш без неї?

Петрись: — Якщо ви, витримаєте з нею, то я певно витримаю без неї.

Пізнають Себе

Мати: — Діти, мусите обмити собі личка.

Діти: — Це зайве мамусю, ми пізнаємо себе по голосі.

ЧИ ЗНАЄТЕ ЩО...

Повна здорового гумору, сміху та карикатур книжка під наголовком:

МІШОК СМІХОВИНОК

Враз з пересилкою, коштує лише 60¢. Замовлення враз з грішми слати до видавця:

EUGENE BEREZINSKY

77 East 7th Street
New York 3, N. Y.

— А щоб тебе головозку білий сніг спалив,

Що ти журналу „Микита“ мені не передплатив.

Як не зробиш цього нині на гім світ, клянуся,

Що від тебе завтра рано я геть заберуся!

— Ой не роби цього серце з жалем муж сказав.

Та побіг скоро на пошту і передплату ніслав!

— Передплата на журнал „Микита“ вносить ТІЛЬКИ \$1.20 центів за котрі одержите 12-ть чисел повних здорового гумору і сатири. Вислати можна готівкою в листі, або і чеком, чи моні-ордером, котрих все треба виписувати на ім'я видавця.

EUGENE BEREZINSKY

77 East 7th Street
New York 3, N. Y.